{ فزر } (ه) فيه [أنّ َ رجُلا من الأنصار أخَذَ لَحْىَ جَزُورٍ فضَرب به أنْفَ سَعْد فَفَزَره] أي شَقّ َه .

(ه) ومنه حديث طارِق بن شِهاب [خَرجْنا حُجّ َاجاً فأوْطَأ رجُل منّ َا راحِلَته ظَبْياً فَفَزَرَ ظَهْرَه] أي شقّ َه وفَسَخه